

Allâh'a İmân Etmek

– Polat Akyol · 13 Nisan 2020

ALLÂH'A İMÂN ETMEK

Mukaddime: Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ı Teâlâ'nın Adıyla...Hamd, Allâh'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve Rasûlü'dür...

Bundan sonra:

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya inanmak, îmânın şartlarının birincisi, en büyüğü ve hepsinin esasıdır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Rasûl, Rabbinden kendisine indirilene îmân etti, mü'minler de (îmân ettiler). Her biri; Allâh'a, meleklerine, kitâblarına ve rasûllerine îmân ettiler ve şöyle dediler: O'nun rasûllerinden hiçbirini ayırt etmeyiz.” (Bakara: 2/285)

Ömer bin Hattâb radîyallâhu anh'dan rivâyet edildiğine göre, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“İmân; Allâh'a, meleklerine, kitâblarına, rasûllerine, âhiret gününe ve hayırlısıyla şerlisiyle kadere inanmandır.” [(SAHÎH HADÎS:) Müslim (8); Tirmizî (2610)...]

Allâh'a inanmak, îmânın temeli ve özü olup, asılların aslıdır. Diğer bütün inançlar ona tâbidir ve bu asıldan kaynaklanır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya îmân, O'nun varlığına ve birliğine, kendisinden başka ibâdete lâyık ilâh olmadığına, isimlerinde, fiillerinde ve sıfatlarında eksiksiz ve mükemmel olduğuna îmân etmeyi ve bunlarda hiçbir şüphe duymamayı içerir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“İşte Rabbiniz Allâh budur. O'ndan başka ilâh yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Öyleyse yalnız O'na ibâdet edin. Zîrâ O, her şeye vekîldir.” (En'âm: 6/102)

Allâh'ı Teâlâ'ya îmân, tevhîdin üç türünde O'na inanmayı ve gerekleriyle de amel etmeyi mecbur kılar.

Bunlar: Rubûbiyyet, Ulûhiyyet, İsim ve Sıfat Tevhîdi'dir.

Rubûbiyyet Tevhîdi:Rubûbiyyet, Allâh'ı Teâlâ'nın “Rabb” ismine nisbet edilen bir kelimedir. Rabb'lık demektir. Rabb kelimesi lügatte: “Terbiye edici, mülk ve iktidar sâhibi, efendi, yönetici, idare edici, nimet verici ve tamâmlayıcı” gibi mânâlara gelir.

Tevhîd: “Birlemek, bir kılmak” demektir.

Rubûbiyyet tevhîdi ise: “Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı fiillerinde birlemektir.”

Nitekim İmâm İbn Ebî'l-İzz rahîmehullâh rubûbiyyet tevhîdi hakkında şöyle demiştir: “Her şeyi yaratanın Allâh olduğunu, kâinatta sıfat ve fiilleri birbirine denk iki yaratıcı olmadığını ikrar etmek buna girer.” [Şerhu'l-Akîdeti't-Tahâviyye: 1/25.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allâh’a mahsustur.” (Fatiha: 1/2)

“Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi Azîzu’l-Gaffâr’dır (üstündür, çok bağışlayıcıdır).” (Sad: 38/66)

“(Allâh) Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbidir. Şu halde O’na ibâdet et ve O’na ibâdetle kararlı ol. Hiç O’nun adaşı olan birini biliyor musun?” (Meryem: 19/65)

Rubûbiyyet tevhîdi, Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın yaratan, yaşatan, yöneten, idare eden, hüküm veren, işleri dengede tutan, rızık veren, dirilten ve öldüren... olduğunu tasdik ve ikrar etmektir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş’a istivâ eden, geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş durumda yaratan Allâh’tır. İyi bilin ki, yaratmak da emretmek de O’na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allâh ne yücedir!” (Araf: 7/54)

“De ki: ‘Kimdir sizi gökten ve yerden rızıklandıran? Kimdir kulaklarınızı ve gözlerinizi yaratan? Kimdir ölüden diriye, diriden ölüyü çıkararak. Kimdir bütün işleri çekip çeviren, kâinatı yöneten. ‘Allâh!’ diyecekler. De ki: O hâlde, Allâh’a karşı gelmekten sakınmayacak mısınız?’ (Yunus: 10/31)

“Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir.” (Yûsuf: 12/40)

Kâinatta Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın dilediği şey olur, dilemediği şey olmaz. Göklere ve yerde olan her şey ve herkes O’nun yarattığı kuldur. O’nun izni olmadan hiçbir şey yapamazlar ve isteyemezler. Kâinatın tasarrufu O’nun elindedir. O’nun hükmü ve egemenliği altındadır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Bilmez misin ki, göklerin ve yerin mülkü tasarrufu Allâh’a aittir. O, dilediğine azâb eder, dilediğini de bağışlar. Allâh, her şeye hakkıyla gücü yetendir.” (Mâide: 5/40)

Şeyh Hâfız el-Hakemî rahîmehullâh rubûbiyyet tevhîdine dair şöyle demiştir: “(Rubûbiyyet)Allâh’ın her şeyin Rabbi, mutlak sâhibi, yaratıcısı, çekip çeviricisi, onda tasarrufta bulunanı olduğunu, egemenlikte hiçbir ortağının bulunmadığını, hiçbir kimseyi zilletten dolayı velî edinmediğini, emrini geri çevirecek ve hükmünü red edecek hiç kimsenin olmadığını, O’na karşı durabilecek bir zıttı, O’nun bir benzeri, O’nun bir adaşı bulunmadığını, rubûbiyyetin ihtiva ettiği mânâlardan herhangi birisinde isim ve sıfatlarının gereklerinden herhangi bir hususta O’nunla çekişebilecek herhangi bir kimsenin olmadığını, kesin bir inanç ile kabul ve ikrar etmektir.” [Hâfız el-Hakemî, A’lâmu’s-Sunneti’l-Menşûra: 41.]

Ulûhiyyet Tevhîdi:Ulûhiyyet: “İlâhlık” demektir. İbâdet edilerek itaat edilen “ma’bûd” anlamındaki ilâh kelimesinden türemiştir.

Tevhîd: “Birlemek, bir kılmak” demektir.

Ulûhiyyet tevhîdi ise: “Kulların kendi fiillerinde Allâh Subhânehu ve Teâlâ’yı birlemeleridir.” Yani ibâdetle Allâh’u Teâlâ’yı birlemektir. Bu sebeple bu tevhîde “tevhîd-i ibâde/ibâdet tevhîdi” de denilir.

Nitekim Şeyhu’l-İslâm İbn Teymiyye rahîmehullâh şöyle demiştir: “Ulûhiyyeti yalnızca Allâh’a ait kılma, O’ndan başkasına ibâdet etmemeyi, O’ndan başkasından hiçbir şey dilememeyi gerekli kılar.” [İbn Teymiyye, Duâ ve Tevhîd: 60.]

İlâhımız Allâh Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır:

“Senden önce hiçbir rasûl göndermedik ki ona: ‘Şüphesiz, benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyleyse bana ibâdet edin’ diye vahyetmiş olmayalım.” (Enbiya: 21/25)

Ulûhiyyet tevhîdi, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın hak ve gerçek ilâh olduğuna, O'ndan başka ibâdeti hak eden ilâh bulunmadığına ve O'nun dışındaki tüm ilâhların bâtlı ve sahte olduğuna kesin olarak inanmaktır. Allâh Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır:

“Bu böyledir. Çünkü Allâh hakkın tâ kendisidir, onu bırakıp da taptıkları ise bâtlıdır. Şüphesiz Allâh çok yücedir, çok büyüktür.” (Lokman: 31/30)

Ulûhiyyet tevhîdi, ibâdeti, boyun eğmeyi ve mutlak itaati sadece O'na tahsis etmek; kim olursa olsun hiçbir kimseyi hiçbir şeyde O'na ortak etmemektir. Namaz, oruç, zekât, hac, kurban, adak, dua, yardım istemek, sığınmak, tevekkül, korku, ümit, sevgi, tevbe ve yöneliş, saygı ve korku, huzurunda kendini küçük görme ve hüküm istemek gibi görünen ve görünmeyen hiçbir ibâdeti O'ndan başkasına yapmamaktır. Tüm ibâdet çeşitleriyle sevgi, korku ve ümitle sadece Allâh'a ibâdet etmektir.

Şeyh Hâfız el-Hakemî rahîmehullâh, ulûhiyyet tevhîdine dair şöyle demiştir: “Allâh Azze ve Celle'yi zâhirî ve bâtinî; sözlü ve amelî bütün ibâdet çeşitlerinde birlemek, kim olursa olsun Allâh'ın dışındaki tüm varlıklar hakkında (onlara yapılacak) ibâdeti hiçbir şekilde kabul etmemektir.” [Hâfız el-Hakemî, A'lâmu's-Sunneti'l-Menşûra: 36.]

Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Allâh'a (tevhîd üzere) ibâdet edin ve ona hiçbir şeyi şirk (ortak) koşmayın.” (Nisâ: 4/36)

“De ki: Şüphesiz benim namazım da, diğer ibâdetlerim de, yaşamım da, ölümüm de âlemlerin Rabbi Allâh içindir.” (Enam: 6/162)

Ulûhiyyet tevhîdi, İslâm Dîni'nin başlangıcı ve sonudur; dışı ve içidir. Peygamberlerin ilk ve son çağrısıdır. Bu tevhîdin teşekkülü için nebîler gönderilmiş, kitâblar indirilmiştir ve cihâd kılıçları çekilmiştir. Bu tevhîde istendiği gibi îmân edenler mü'min olarak isimlendirilmiştir. Bu tevhîde îmân etmeyenler ise kâfir olarak isimlendirilmiştir. Nitekim

Allâh'u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun, biz her ümmete: ‘Allâh'a kulluk edin ve tâğûttan kaçının’ diye bir rasûl gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allâh hidâyet verdi, onlardan kiminin üzerine sapıklık (hükmü) hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da (tevhîdi) yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün.” (Nahl: 16/36)

İsim ve Sıfât Tevhîdi:İsim: “Kur'ân ve Sünnet'te Allâh'u Teâlâ'nın zâtını ifâde etmek için kullanılan kelimedir.”

Sıfât: “Kur'ân ve Sünnet'te Allâh'u Teâlâ'nın vasıflarını ifâde etmek için kullanılan kelimedir.”

Tevhîd: “Birlemek, bir kılmak” demektir.

İsim ve sıfât tevhîdi ise: “En güzel isimlerin ve en kâmil sıfâtların Allâh'u Teâlâ'ya ait olduğunu tasdik ederek, O'nu, bu isim ve sıfâtlarında birlemek” demektir.

Şeyh Hâfız el-Hakemî rahîmehullâh, isim ve sıfât tevhîdinin tanımı hakkında şöyle demiştir: “Allâh'u Teâlâ'nın Kitâb-ı Kerîm'inde kendi zâtını, Rasûlü'nün de sahîh Sünnet'te O'nu nitelendirdiği güzel isimler ile yüce sıfâtlara îmân etmek, bunları keyfiyetsiz olarak geldikleri gibi kabul etmektir.” [Hâfız el-Hakemî, A'lâmu's-Sunneti'l-Menşûra: 45.]

Allâh Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır:

“En güzel isimler Allâh’ındır. O halde O’na o güzel isimleriyle dua edin. O’nun isimleri hakkında yanlış yola (ilhada) sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezâsına çarptırılacaklardır.” (Araf: 7/180)

“Kötü sıfatlar âhirete inanmayanlara aittir. Mesel-i A’lâ/en yüce sıfatlar ise Allâh’ındır. O, Azîz ve Hakîm’dir.” (Nahl: 16/60)

Allâh Azze ve Celle’nin isim ve sıfatları, bütün kemâl sıfatlara sâhib ve her türlü noksan sıfatlardan beridir. O, bu özelliğiyle bütün varlıklardan ayrılır ve eşsizdir. O’nun zâtı diğer zâtlara benzemediği gibi sıfatları da aynı şekilde başkalarının sıfatlarına benzemez ve de benzetilemez. Çünkü O’nun eşi, dengi ve benzeri olabilecek hiçbir varlık yoktur; hiçbir zaman olmamış ve olmayacaktır. O, yarattığı mahlûkata hiçbir yönden hiçbir şekilde kıyâs edilemez.

Allâh Tebâreke ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“O’nun benzeri hiçbir şey yoktur.” (Şura: 42/11)

“O’nun hiçbir dengi yoktur.” (İhlâs: 112/4)

Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın, kendi zâtı hakkında söyledikleri ve Rasûlü’nün Âlemlerin Rabbi hakkında beyân ettikleri geldiği gibi kabul edilir ve haber verilen hiçbir sıfat inkâr edilemez.

İmâm İbn Kudâme rahîmehullâh şöyle demiştir: “er-Rahmân’ın Kur’ân-ı Kerim’de geçen ve (Muhammed) Mustafa sallallâhu aleyhi ve sellem’den sahîh olarak sâbit olmuş sıfatlarına îmân etmek, onları teslimiyetle kabul etmek, red, te’vîl, teşbih ve temsille onlara itiraz etmeyi terk etmek (her mükellefe) farzdır.” [İbn Kudâme, Lumatu’l-İtikâd: 5.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Kim Allâh’a ve Rasûlü’ne isyân eder ve O’nun koyduğu sınırları aşarsa, Allâh onu ebedî kalacağı cehennem ateşine sokar. Onun için alçaltıcı bir azâb vardır.” (Nisa: 4/14)

İsim ve sıfatlar tevkîfi yani vahye dayalı olup, aklın hiçbir dâhili yoktur. Nitekim Hücetu’l-İslâm Abdulkâhir el-Bağdâdî rahîmehullâh, Allâh’u Teâlâ’nın isimleri hakkında şöyle demiştir: “Ehl-i Sünnet, şu hususta icmâ etmiştir: Allâh’u Teâlâ’nın isimlerini tesbit etmenin yolu ya Kur’ân’dır ya sahîh Sünnet’tir. Ya da ümmetin bu konudaki icmâsıdır. O’na kıyâs yoluyla bir isim itlak etmek doğru değildir.” [el-Fark Beyne’l-Fırâk: 265.]

Bu isim ve sıfatların mânâları bilinmekle birlikte keyfiyetleri ve hakikatleri yaratılmış olanlar için gaybtir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Bilgice Allâh’ı kavrayamazlar.” (Taha: 20/110)

“Hakkında kesin bilgi sâhibi olmadığı şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalb, bunların hepsi ondan sorumludur.” (İsrâ: 17/36)

İmâm Ebû Süleymân el-Hattâbî rahîmehullâh şöyle demiştir: “Allâh’u Teâlâ’yı kabul etmek demek, O’nun keyfiyetini değil, varlığını kabul etmek olunca, sıfatlarını kabul etmekte bunların keyfiyetlerini belirlemek değil, varlıklarını kabul etmek anlamına gelir.” [Zehebî, el-Erbeîn fi Sifâti Rabbi’l-Âlemîn: 93.]

Şeyhu’l-İslâm İbn Teymiyye rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Sıfatlar konusundaki tevhîde gelince, bu konuda tâkib edilmesi gereken esas şudur: Allâh’ın bizzat kendisi ve Rasûlleri’nin gerek isbât ve gerekse nefyetme açısından vasıflandırdıkları şeylerle vasıflandırılmasıdır. Kendisinin, kendisi hakkında isbât ettiğinin kabul edilmesi ve nefyettiğinin de red edilmesidir. Şu bir vakiadır ki, ümmetin selefi ve imâmîlerinin yolu, tekyif (keyfiyetlendirme), temsîl (benzetme), tahrif (değiştirme) ve ta’til

(işlevsizleştirme) olmaksızın Allâh'ın kendisi hakkında isbât ettiği (bildirdiği) sıfatları isbât etmektir.” [İbn Teymiyye, Mecmû'ul-Fetâvâ: 3/3.]

Bu sebeble Allâh Azze ve Celle'yi Kur'ân ve Sünnet'te geçen sıfatlarıyla tanımak ve bu isim ve sıfatları sınırlandırmamak esastır. Hepsine hiçbir tahrif yani bozma ve çarpıtma, hiçbir ta'til yani işlevsiz kılma, hiçbir tekyif yani keyfiyet izafe etme, hiçbir temsil yani denk ve benzer tanıma olmaksızın îmân edilir. Allâh Azze ve Celle'nin Kur'ân ve Sünnet'te bildirilen tüm isimlerine îmân etmek farzdır. O'nun kendisinden başka ilâh bulunmayan **الْأَحَدُ** el-Ahad olduğuna, daimi bir hayat sâhibi **الْحَيُّ** el-Hayy olduğuna, kendisinden önce hiçbir şeyin var olmadığı **الْأَوَّلُ** el-Evvel olduğuna, hiç yok olmayacak **الْبَاقِي** el-Bâkî olduğuna, kendisinden sonra hiçbir şeyin bulunmayacağı **الْآخِرُ** el-Âhir olduğuna, hiç bir şeye ihtiyaç duymayan **الصَّمَدُ** es-Samed olduğuna, eksik ve noksanlardan uzak **الْقُدُّوسُ** el-Kuddûs olduğuna, zâtında, sıfatlarında ve fillerinde mükemmel olan es-Selâm **السَّلَامُ** olduğuna, tüm mahlûkatı kuşatan **الْمُحِيطُ** el-Muhîr olduğuna, her şeyi hakkıyla gören **الْبَصِيرُ** el-Basîr olduğuna, her şeyi hakkıyla işiten **السَّمِيعُ** es-Semî' olduğuna, her şeyden haberdar **الْخَبِيرُ** el-Habîr olduğuna, her şeyi hakîkatıyla bilen **الْعَلِيمُ** el-Alîm olduğuna, dilediğini dilediği zaman yapmaya gücü bulunan **الْقَدِيرُ** el-Kadîr olduğuna, her istediğine gâlib olan **الْقَاهِرُ** el-Kâhir olduğuna, dilediğini zorla yaptırtan **الْجَبَّارُ** el-Cebbâr olduğuna, gücünü her daim koruyan ve yok olmayan **الْقَيُّومُ** el-Kayyûm olduğuna, kuvveti sonsuz, mağlup edilemeyen **الْعَزِيزُ** el-Aziz olduğuna, kendisinden başka yaratıcı olmayan **الْخَالِقُ** el-Hâlık olduğuna, yerleri ve gökleri ve de ikisi arasındakileri emsalsiz olarak yaratan **الْبَدِيعُ** el-Bedî' olduğuna, mahlûkatın mutlak hükümdarı **الْمَلِكُ** el-Melik olduğuna, tek hükmetme yetkisine sâhib **الْحَكِيمُ** el-Hakîm olduğuna, mutlak adalet sâhibi **الْعَدْلُ** el-Adl olduğuna, tesbih ve tenzih edilen, âcizlik ve eksikliklerden uzak olan es-Subbûh **السُّبُّوحُ** olduğuna, azâmet ve ikrâm sâhibi olan **الْإِكْرَامُ وَ ذُو الْجَلَالِ وَ الْإِكْرَامِ** Zu'l-Celâli ve'l-İkrâm olduğuna, hamd edilmeyi hak eden **الْحَمِيدُ** el-Hamîd olduğuna, kullarına sevgi ve şefkat, merhamet, lütuf ve rahmet sâhibi olan **الرَّحْمَنُ** er-Rahmân ve **الرَّحِيمُ** er-Rahîm olduğuna, mahlûkatın ihtiyaç duyduğu şeyleri onlara bol ve geniş olarak veren **الرَّزَّاقُ** er-Rezzâk olduğuna, kullarının tevbelerini kabul eden **التَّوَّابُ** et-Tevvâb olduğuna, yücelik ve azamette kendisine karşı çıkan azgın varlıkların bellerini kırıp güçlerini yok eden **الْمُتَكَبِّرُ** el-Mutekebbir olduğuna, hesabı en çabuk gören **سَرِيعُ الْحِسَابِ** Serîhu'l-Hisâb olduğuna, zâlimlerden ve tâğûtlardan intikam alan **ذُو الْإِنْتِقَامِ** Zû'l-İntikâm olduğuna, hak edenlere şiddetli şekilde azâb eden **شَدِيدُ الْعِقَابِ** Şedîdu'l-İkâb olduğuna îmân etmek farz olduğu gibi Kur'ân ve Sünnet'te geçen diğer isimlerine de îmân etmek farz olup, îmânın bir gereğidir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın hayat, evvel, âhir, ilim, semî, basar, kudret ve kelâm gibi sıfatlarına îmân etmek farz olduğu gibi, uluvv, istiva, nüzul, nefis, yed, vech, ayn, gazâb ve rıza gibi keyfiyetsiz sıfatlarına da îmân etmek farzdır.

İmâm İbn Abdîlber rahîmehullâh, şöyle demiştir: “Ehl-i Sünnet, Kitâb ve Sünnet'te geçen sıfatları kabul etmek ve onları mecâzî anlamları ile değil de hakîkat anlamlarına göre kabul etmek hususunda icmâ halindedir.” [Zehebî, el-Uluvv: 250 (573)]

İmâm Şafî rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Allâh'u Teâlâ'nın Kitâbı'nda geçen ve Rasûlü'nün ümmetine haber verdiği bir takım isimleri ve sıfatları vardır. Kendisine bu sıfatların Kur'ân-ı Kerîm'de yer aldığı konusunda delîl ulaşan ve Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'den sahîh rivâyetlerden haberdar olan

hiçbir kimsenin onlara muhâlefet etmesi câiz olmaz. Bir kimse kendisine delil ulaştıktan sonra onlara muhâlefet ederse kâfir olur.” [el-Humeyyis, Usûlu'd-Dîn İnde'l-İmâm Ebî Hanîfe: 36.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Allâh, (o Allâh'dır ki) O'ndan başka ilâh yoktur. O, Hayy'dır, Kayyûm'dur.” (Bakara: 2/255)

“O, Evvel ve Âhirdir. Zâhir ve Bâtın'dır. O, her şeyi hakkıyla bilendir.” (Hadîd: 57/3)

“Muhakkak ki Allâh, her şeyi çok iyi bilendir.” (Tevbe: 9/115)

“O'nun benzeri hiçbir şey yoktur. Semî'dir, Basîr'dir.” (Şura: 42/11)

“(Bütün) Mülk elinde bulunan Allâh ne yücedir. O, her şeye hakkıyla kadirdir.” (Mülk: 67/1)

“Eğer müşriklerden biri, senden 'emân isterse', ona emân ver; ta ki Allâh'ın kelâmını dinlemiş olsun.” (Tevbe: 9/6)

“Rahman Arş'a istiva etti.” (Taha: 20/5)

“Rabbimiz kendi nefsi üzerine rahmeti yazdı.” (Enam: 6/54)

“(Allâh) Dedi ki: Ey İblis, iki elimle yarattığıma (Âdem'e) seni secde etmekten alıkoyan neydi?” (Sad: 38/75)

“Ancak celâl ve ikrâm sâhibi Rabbinin yüzü bâkî kalacaktır.”(Rahman: 55/27)

“Gözlerimizin önünde akıp gitmekteydi. (Kendisi ve getirdikleri) İnkâr edilmiş olana (Nûh'a) bir mükâfat olmak üzere.” (Kamer: 54/14)

“Allâh onlardan râzı olmuş, onlarda Allâh'tan râzı olmuşlardır.” (Beyyine: 98/8)

“Onların üzerine horluk ve yoksulluk (damgası) vuruldu ve Allâh'tan bir gazâba uğradılar. Bu, kuşkusuz, Allâh'ın âyetlerini inkâr etmelerinden ve (gönderilen) nebîleri haksız yere öldürmelerindendi. (Yine) Bu, isyân etmelerinden ve sınırı çiğnemelerindendi.” (Bakara: 2/61)

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, kendi zâtına yakışır bir şekilde daim hayat sâhibidir. Tüm hayatlar, yaşamları için O'na muhtaçtır. O, evveldir, varlığının başlangıcı yoktur; âhirdir, varlığının sonu yoktur. Öncelerde ve sonralarda meydana gelenleri, gizli ve açık gerçekleşenleri, sesle ve fille olanları yani her bir şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmektedir. İşitmektedir ve görmektedir.

Dilediğini dilediği an yapmaya ve yaptırmaya gücü yetendir. Mahlûkata ait olan fiillerin tamâmını O yaratmış ve yaratmaktadır. Hiçbir güç O'ndan müstağni değildir. O, dilediğiyle dilediği şekilde konuşandır. Kelâmı mahlûk yani yaratılmış değildir. İndirdiği tüm kitâblar, O'nun kelâmı olup, beşer sözü değildir. O'nun kelimelerinin nihâyeti yoktur. Denizler mürekkebe, ağaçlar da kalem olsa, O'nun kelimelerini yazmakla bitiremezler.

O, zâtı ve sıfâtları itibariyle mahlûkatından yüce ve münezzehtir. Tamâmının üstünde; güç ve kudret sâhibidir. Hiçbir mahlûkatına ihtiyacı yoktur. Hiçbir şey O'nu sınırlandıramaz ve ihâta edemez. O, Arşına istivâ etmiştir. Arş da ve başkaları da var olmak için O'na muhtaçtır. Dilediği şekilde dünyâ semâsına nüzul eder. O, kendi nefsinin övdüğü gibi ihtiyaçsız olandır. O'nun bildirdiği üzere keyfiyeti bizler için meçhul olan yed, vech ve ayn gibi sıfâtları vardır. O, kâfirlere ve mücrimlere gazâb eder. Onlardan ve yaptıklarından râzı olmaz. Mü'minlerden ve yaptıkları güzel amellerden râzı ve hoşnut olur.

Hâtime:

Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh'a mahsustur. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed

sallallâhu aleyhi ve sellem'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Yardıml ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.O, her şeyin en iyisini bilendir.Muvahhid Kullara Selâm Olsun.

KAYNAK :

1434 h. / 2013 m.

Abdullâh Saîd el-Müderriş.